

D'r Waollgong!

Äs waor n' Brauch aus ald'r Zeit
aom Maorkusdaooh durchs Flur zu waollä
d'r Waach fährd do die frommä Läüt
zum Naochb'ort, zur Pfaorrfiliaolä.

Juung un Aald is do däbei
soulaong'n hald die Föess no draochä
un fräd sich uff die Waollerei
im voraus scho seid Daochä.

Endli ises daonn souweit
un ölles eilt in die Kirch nei
üm siewe Uhr wörd zaomm gäläud,
Kenner will d'r Letzt do sei.

Die Prozession stellt sich daonn uff.
Voraus äs Kräuz un die Standaordä,
es folche naocht die Buwä druff
un do dänöäch die Manner waortä.

Die Mädli kummä henerdrei
un daonn die Musigaondä,
die Fohnädracher zwischänei,
daonn Pfaorr un Ministraondä.

Die Weiwer maochä daonn'n Schluß
sou bild sich a laongi Schlaongä,
wemmer nit zur Arwet mueß
wörd mit zum Waollä gaongä.

Dar laongä Zuch setzt sich in Gaong,
die Waolläüt singä Bittgoongslieder,
die Bloesmusig bägeleid dann Gsaong
un zwischänei do baadä m'r widder,

üm ä guäts Wadder för die Soät,
üm Sunnäschein un Rächä,
söll die Aarä guät gäroät
brauchä m'r Gottes Säächä.

Nit imm'r geäds aondächti zu,
a Lausbuä in d'r Naosä pöüwlt,
dar wörd vom Küst'r daonn im Nu
ganz schöä aon seinrä Ohrä gezöüwlt.

Zwä Weiwer tratschä mitänaonner,
"Gugg wie die widd'r uffgädaggt,
daos mecht die wachä dä Mann'r
un wie si mit'm Hennerä waoggt."

Noäch Gäbaad un laudäm Singä
is inrä Schtunn daos Ziel gaonz noh,
wom Durm dort scho die Gloggä glingä
"Die Waolläud, die sänn doo."

D'r Pfaorrhähr liest die heilchä Mass
un duät aom End d'r Läüt no saochä
"Äs kaonn jetzt Jed'r öbes ass
un g'stärkt sich uff'n Hämwaach maochä."

Manchi gänn zu dä Väwaondä,
die meistä doch, die kehrä ei;
Mädli, Burschä, Musigaonda,
ölles strömt ins Witrshaus nei.

Oh wie schmeckt daos Bier sou guät,
die Wöschtt sänn a nit zu väaochtä.
un war 'n Schoppä dringä tuet,
dar braucht a nit zu schmaochtä.

Die Pausä is zu schnall väbei,
m'r maochä uns widd'r uff die Soggä;
hämms geäts jo a berchei
zum Aobschiäd läütä ölli Gloggä!

Doch irchendöbes stümmt do nit,
die Musig hört sich aonnerscht oo'
eener is gaonz ausser Tritt
un im Bloäsä nawädroo.

Ä maoncher fängt jetzt oo un pfutzt,
d'r Kaopällmäst'r die Schtirä runzelt,
dä Pfaorrhähr guggt ärscht gaonz väduzt,
daonn fängt'r oo un schmunzelt.

Plötzli mittä unnerm Baadä,
setzt dar Tenorhornblöeser ei'
ar blöest sou forsch wie zur Baradä
un schwaonkt däbei zum Graowä nei.

D'r Bumbadon, dar haockt'n unner
un fährd'n aon seim Aorm,
die Bloäsärei, daos is ke Wunner,
die glingd, dass Gott erbaorm.

D'r Musigus is aorch in Nöätä,
die Waachzehrung zu staork gämaocht,
nödürli is die Aondaocht flödä,
ölles kichert, ölles laocht.

Die ärschtä Häuser sänn in Sicht,
dar Moo möcht sich gaonz saocht vädrück,
do fellt'r aa no uff'n Gsicht
ar hoat hald häüt ke Glück.

Ar fellt graod inära Pfütschä nei
un sou dass jeder siäd,
no ja ä bisslä Schpaoss muäss sei,
sönst geäd doch Kenner mied.

Dozu wär no zu saochä,
die Gschichdä is fei woähr,
sie haot sich zugädraochä,
äs sänn scho ä paor Joahr.

Zum Schluß sei no väroädä,
sou lusti wie daos waor,
die Frücht is guät geroädä.
Sou Saochä sänn hald raor!